

Olfert Ricards prædiken 1. søndag i advent

Taler

Olfert Ricard
Præst

Dato

28. november 1926

Sted

Garnisonskirken

Omstændigheder**Prædikentekst**

Matthæusevangeliet kapitel 21, vers 1-9

GØR JESUS TIL KONGE!

Det er et nyt Afsnit af Jesu Liv og Virksomhed, det sidste, som begynder med dette Indtog. Kong Kristus rider ind i sin By, og idag vil han hyldes af sit Folk. Jeg kan ikke se andet, end at Jesus i det Øjeblik slaar ind paa en helt anden Taktik end den, han hidtil har fulgt, og giver sig til Kende som Messias, han, som skulde komme, og som Israel den Gang ventede med Længsel. De hellige Forfattere maa have set det paa samme Maade og lagt en Betydning deri. Imedens de fire Evangeliers Strømme ellers følger hver sin Vej, løber de nu alle fire sammen og bliver til een Flod: dette Indtog har de alle berettet om, det var Indtoget til Korsfæstelse og Opstandelse.

Det er nemlig ham selv, som bereder sin egen Kroningsfest. Ikke Disciplene, men han undfanger Planen, og giver sine Ordre og lægger det hele til rette. Den lille Landsby Bethfage, Figenhus, som ellers ikke kendes, laa saa nær ved Jerusalem, paa Oliebjergets Skrænt, at Jesus og hans Rejsefølge mageligt kunde have tilbagelagt den Smule Vej til Fods, naar de dog havde vandret i Maaneder ad lange Omveje til deres Endemaal, som hele Tiden var Jerusalem. Men naar Jesus festligt vil ride derind, maa han have en bestemt Mening dermed. Han vil, hvad han ellers aldrig gør, *ride en profetisk Opfyldelse imøde*. Ordet hos Zacharias: Se, din Konge kommer til dig, paa et Æsel og paa Asenindens Føl, opfylder han saa bogstaveligt, at alle som saa ham, maatte komme i Tanker om det. I den jødiske Poesi ynder man at gentage det sidste Ord, og der er kun tænkt paa eet Æsel i Profet-Ordet; men naar Jesus lader to Ridedyr sadle – Føllet skulde naturligvis kun løbe ved Siden af, og han selv ride paa det ene – skulde

Billedet fra Zacharias det 9de træde endnu livagtigere frem. Saa kan man sige, at det endda var et meget *beskedent* kongeligt Indtog: ingen Stridshingst, ingen fyrstelig Pragt og krigerisk Udstyr, men bare et Æsel, det foragtede fredelige Dyr, og hans Disciples slidte og tarvelige Klæder som Sadel. Ja vist, men det var netop det, Jesus vilde understrege i den gamle, oversete Spaadom, det passede just til en fornødret Skikkelse, paa Trods af Tidens stolte Drømme. Og alligevel er der, her som altid, midt i Uanseligheden og Ringheden, Træk, som røber *den skjulte Højhed*. Thi se, denne Konge har vel ingen Heste i sin Stald, men han giver dog sine Ordre og har sine Æselsforbindelser ogsaa paa disse Kanter, sine Tilhængere som han kan skikke Bud til, og saa ved han, at han vil blive adlydt. Hvad mere er, han røber en gennemskuende Viden, ud over det sædvanlige: hans Mænd faar at vide, at naar de gaar ned af den og den Gyde, saa vil de finde en Æselhoppe bundet til et Træ og et Føl ved hendes Side, bestemte for ham: hans kongelige Blik har allerede set dem gennem Mure og Vinhaver. Og dette Udstyr er nok til, at alle kender Kongen i ham. Thi han er naturligvis ikke den første Bonde, som paa den Dag red ind ad Byporten paa sit Æsel. Men de andre lagde ingen Mærke til og gjorde ingen Stads af. Men næppe satte Æselet sig igang med denne Rytter paa Ryggen, før Hundreder af Aars opstemte Forventning fik Udløsning og et uoverskueligt Følge sluttede Trop efter sin Konge eller gik ham i Møde, og fyldte Foraarsluften med et tusindtunget Kor af Lovsange – endelig, endelig! Ja, *endelig fik de Lov!* Hvad Disciplene indtil den Dag havde bestemt Paabud om ikke at røbe; hvad onde Aander blev tvunget til at tie stille med; hvad alle de henrykte, som havde faaet Øjne og Øren aabnede og værkbrudne Lemmer helbredte, indstændigt blev paalagt ikke at udraabe – det fik nu alle Lov til at synge saa højt, at det helst skulde give Genlyd i Engleverdenen: velsignet i det højeste! Endelig fik de mange Festpilegrimme fra Galilæa, som for længe siden havde villet gøre ham til Konge, Lov til at hylde ham, og Jerusalems Indvaanere, som alle havde været ude at se den døde Mand i Bethania, som Jesus havde gjort levende igen, blandede deres Hyldestraab med hines. Hil være dig, Davids Søn! Ja, det var paa Tide! En levende Skov af Grene, der svinges og vifter, et mange Meter langt Tæppe af brogede Frakker, de kan siden børstes, men Kongen skal ikke ride i Støvet! Det var dette han vilde. Israel skulde have en Lejlighed til at hylde sin Messias, og her var den! Hvor dybt det gik, og hvad de saa siden vilde gøre, skulde Tiden vise. Kongen selv gjorde sig ingen falske Forhaabninger. Havde de set nøje til, vilde de have set Taarer paa hans Kinder, og nogle saa dem. Han red ikke blot sin Profetis Opfyldelse i Møde den Dag, han red *sin endelige Skæbne i Møde* og fremskyndede den. Nu skulde det være.

Alt dette ligger der i Virkeligheden i dette Indtog – det er langt mere end blot en Ankomst under festlige Former og en improviseret Ovation, et pludseligt Folkelune. Det varsler baade Langfredag og Paaskemorgen og Himmelfart og er Begyndelsen til alt dette.

Og det samme er første Søndag i Advent, saa Evangeliet er godt nok til Dagen. Ogsaa for os begynder idag et *nyt Afsnit*, et nyt Kirkeaar, med Jul og Paaske og Pinse i Vente. Ogsaa af os vil han hyldes. Hvert eneste Slægtled drager han forbi, og vil krones paany. Hver eneste Sjæl skal have sin Adventsdag, da han lægger sin Trøje for Kongens Fødder, og svinger sin Gren og synger sin Sang til hans Ære. Denne Dag er Dagen dertil. *Gør Jesus til Konge!* siger den: make Jesus king! Det var i 1886, at en lille Flok kristne Studenter i Japan sendte et Telegram over Stillehavet til amerikanske Kammerater, som ogsaa var til Sommerstævne, og deres Hilsen var disse tre Ord: make Jesus king, gør Jesus til Konge! Og det var Begyndelsen til Studenterbevægelsen. Og nu kommer Hilsenen til os i Dag, fra den første Palmesøndag, over de mange Aarhundreder, lyder den igen paa Adventssøndag: *Gør Jesus til Konge!*

Lad da hver Mand og Kvinde nu i Dag og her *gaa denne Konge i Møde*, ligesom der stod fortalt, at nogle af Skaren gjorde den Dag, og se ham rigtig ind i hans Øjne og i hans Hjerte og hylde ham som sin Konge og forny sit Troskabsløfte til ham! Jeg tror, vi alle vilde have godt af et saadant Møde og en saadan Bekræftelse af Loyaliteten. Her er jeg med alle mine stridige og urolige Tanker: Jesus, byd over dem og vær Konge i mine Tankers Rige! Hvad har jeg ellers at bygge min religiøse Overbevisning paa? Ser jeg mig om i Verden, da taler jo næsten alt, hvad jeg læser og møder, imod Tanken om en almægtig Kærlighed. Indtil jeg møder Jesus igen og standser foran ham. Her er Kongen i Religionens Verden. Her er han, som taler om Gud som ingen anden, fordi han lever i ham, en helt ny Kilde vælder frem paa Jorden i hans Aand, en Aabenbarelse af Guds Virkelighed og Kærlighed – taler alt andet imod, han taler saaledes, at han overbeviser mig; og saa maa alle de andre Tanker bøje sig smukt for denne ene Kongstanke: Hvo, som har set Jesus, har set Faderen! Og nu *min Villie*. Hvad fik jeg af min Egoisme, af mine selvvalgte Veje, andet end støvet Skuffelse og Selvbebrejdelse! Alle de Grene, jeg brækker af til min egen Lyst og Ære, de visner og bliver tunge at slæbe. Jeg ender i Grøften, hvis jeg sætter min Villie paa Bukken, har jeg ikke Erfaring nok derfor! Og hvilket Parti skulde jeg vel melde mig hos? Hvilken anden, død eller levende, Stormand i Aandens Verden skulde

jeg sværge til? Jeg trænger til en Autoritet, til en, jeg ubetinget kan se op til og give mig hen til; og jeg finder, at denne Konge er den eneste, som har Ret til mig. Byd, o Konge, over Æsel og Føl, over Trøje og Grene, over Tid og Ben, send mig til hvad for en Gyde, du vil, sig blot Adressen, og jeg vil løbe, Penge og Ting, Hvile og Arbejde, alt er dit, der findes ikke bedre Lykkebøn end den: ske din Villie, for saa bliver det med mig her paa Jorden, som det er i Himmelen! Og nu det hav af Følelser og Stemninger, der bølger og bruser gennem mit Sind, Begær og Bekymringer, Sympatier og Antipatier, Glæder og især Mangel paa Glæde! Hvor ender jeg, hvis de skal drive mig og tumle med mig? O, Konge, hvordan du kunde det, det forstaar jeg ikke, men mange var Vidner derpaa, da du bød over Storme og Bølger, saa de lagde sig og blev stille. Stræk da ogsaa dit Herskerspir ud over dette urolige Hjerter, dette Hav af Uro, disse evige Kastevinde af Lyst og Nød, saa dit Billede kan spejle sig i Sjælens Blikstille! og løs saa for en Storm af Glæde, som jeg saa længe har længtes efter, lad Bølger af sund og uskyldig Latter skylle igennem mit Sind, og Lovsange ombruse dig, og det gamle Ord opfyldes i mit Liv: »Herren, hans Gud, er med ham, og Kongejubel hos ham.« Kristne, Tiden er til, at vi gør fuldt Alvor af at kalde Jesus Herre! Og bærer det inde i *Samvittigheden*, min Trøje kan ikke skjule Hjertet for ham, hvor tæt jeg knapper den til, og jeg tør heller ikke byde ham indenfor, for Jesus kan ikke bo Dør om Dør med Synd – o Broder, denne Konge er sagtmødig, han gaar gerne ind ad en lav Dør, og helliger du ham i dit Hjerter, vier du det til ham og skrifter det hele, saa lyser han Fred derinde, og hjælper dig med at kaste den onde Aand ud! Og ømmer dit Hjerter sig af de dybe Saar, Livet slog dig, friske Saar, som endnu bløder, og gamle Ar, som trækker sig sammen ved mindste Berøring, du kære Sjæl, denne Konge træder saa varligt og tager saa blødt, og er han ikke den eneste som forstaar dig og har Lægedom for al din Ve! Er det *dine døde*, du begræder, eller *Døden*, du selv skælver for? Se, denne mærkelige Konge er ogsaa Konge i de dødes stille Rige og har ogsaa været der idag og bringer Hilsen mellem dig og dem, og vil sætte dig Stævne i Paradiset med et Kongeord, som han gjorde med Røveren!

Og naar vi saaledes er gaaet ham i Møde og har fornyet vor Pagt med ham, saa lad os *følge efter ham*, som de andre gjorde den Dag, og *erobre Byen med ham!* En aggressiv Kristendom, det er hvad Verden, hvad København trænger til! Lad andre stemme for 400 eller 60 nye Natbeværtninger, jeg for min Del vil holde paa 20 nye Kirker – eller 19, for i Dag har de indviet Blaagaards Kirke, endelig, Gud være pris! Men saa maa vi slutte os sammen – her i vort Sogn, og alle de troende herinde. Er det kedeligt og ufestligt i Menighedssamfundet, bring selv

en bedre Aand med og kom herhen med Børn og Velsignelse! Og er der ikke meget ved det endnu, nede hos os, saa glæder jeg mig over, at de kan bedre i Frue og Solbjerg og Elias Sogn, for naar et Lem glæder sig, glæder de sig alle, og det kommer nok til os engang! Har vi ikke faaet købt Hus endnu til Gamlehjem, og Saxogadens Kirke hellerej, saa har de naaet det i Johannes Sogn og i Klara Menighed i Stockholm, Gud velsigne dem, de lykkelige, næste Gang kommer vel Lykken til os, med Menighedsbørnehavn og meget mere! Men Sejren naar Kongen kun i en By som denne, hvis vi virkelig *gør som han siger*, og lever efter det vi prædiker. Søndag er Glædesdag, men Slaget staar fra Mandag til Lørdag, i Hjemmene og paa Arbejdspladsen. Det er vor store Skam og stadige Bebrejdelse, at mange af os ikke en Gang har formaaet at faa vore nærmeste, vore Kære, vore Omgangsvener og Arbejdsfæller med os – fordi vi ikke har vist dem Vejen med vort Eksempel, endnu ikke er sagtmodige og ydmyge af Hjertet som han, ikke smitter med vor Glæde, ikke drager med vor Færd. Gud lade det lykkes bedre for os!

Gør Jesus til Konge! Konge over dit Hjerte, og Konge over sin By, ja, og Konge over den hele Verden! Kære Menighed, lad ham ogsaa sige det til os idag paa Kirkeaarets første Dag: den Menighed, som ikke er en Missionsmenighed, den er endnu spæd og slumrende. Inde i Jerusalem ventede der Jesus en mærkelig Oplevelse den Dag eller den næste. En Deputation fra Hedningeverdenen ønskede Foretræde hos Kongen: Nogle Grækere kom og sagde: »Vi ønsker at se Jesus!« Det vakte mange Tanker hos ham. Først dø – og saa blive mange og bære Frugt! Det var i de samme Dage han ogsaa sagde: »Men først skal Rigets Evangelium forkyndes! for alle Jordens Folk – og saa skal Enden komme.« Det er som om han vil sige: der er egentlig ikke mere at gøre her, naar Missionens Gerning er gjort. Altsaa Missionen er egentlig det eneste der er værd at leve for. Jeg tænker tit, at min Plads havde egentlig været derude; nu er det for sent. Men saa maa vi sende andre derud og staa bag ved dem, med vore Penge og vore Bønner og vor Deltagelse, »Kongens Ærinde har Hast«. – Det staar nok i en anden Betydning, men det er først rigtig sandt i denne Sammenhæng.

Saa ønsker jeg da enhver af jer et rigtigt glædeligt Kirke-Nytaaar! En Nytaarskur hos Kongen, hvor du lægger dit Hjerte for hans Fod! Et Fremstød i Kristi Navn, i vor store gudløse By, og i den egen Kreds af Kære! og en offervillig og hjertelig Delagtighed i Udbredelsen af Jesu Kongerige blandt alle Jordens Folk.

Kilde

"Danske Prædikener gennem Tiderne", s. 292-299. Udvalgt af Urban Schrøder. Det Danske Forlag. København. 1954.

Kildetype

Dokumentation i bogværk

Tags

1. søndag i advent, Første tekstrække, Prædiken, Prædikener fra 1900-tallet

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/olfert-ricards-praediken-1-sondag-i-advent>